

קוֹנְטֵרַס

הַשְּׁגָחָה בְּרוּרָה

יְגַלֶּה נוֹרָאוֹת נִפְלְאוֹת מֵעַצֵּם הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבַּרֵךְ הַבְּרוּרָה עַל
כָּל פֶּרֶט וּפְרֵט בְּזֶה הָעוֹלָם, וְאִיךָ שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְהִתְחַמֵּק מִזֶּה
כָּלֵל, וְאֲשֶׁרֵי מִי שְׂזוּכָה לְהַפִּיר אֶת מְקוֹמוֹ, וּבוֹרַח רַק אֵלָיו
יִתְבַּרֵךְ, שְׂאֵז יִתְבַּרֵךְ מִמְּעוֹן הַבְּרָכוֹת.

*

בְּנוֹי וּמֵיֶסֶד עַל-פִּי דְבָרֵי

רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנוֹרָא, אוֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ
רַבֵּי נַחֲמָן מְבַרְסֵלָב, זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ.

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ

הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אוֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִים לִיה

רַבֵּי נִתָּן מְבַרְסֵלָב, זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ,

וּמִשְׁלָב בְּפִסְוֵקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים, וּמֵאֲמֵרֵי חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֶהר הַקְּדוֹשׁ

*

הוֹבָא לְדַפּוּס עַל-יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֵסֵלָב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׂאִין לְאָדָם לִפְל
בְּדַעְתּוֹ מִכָּל מַה שְּׁעוֹבֵר בְּזֶה הָעוֹלָם,
רַק צָרִיף לְדַעַת אִם הוּא פֶּן רוֹצֵה אוֹ
אִם אֵינוֹ רוֹצֵה, הַכֹּל מִשְׁגָּח בְּהַשְׁגָּחָה
בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וְעַל-פֶּן
מַה שְּׂיָף לִפְל בְּדַעְתּוֹ וּלְהַשְׁבֵּר מִכָּל
מַה שְּׁעוֹבֵר עָלָיו.

(אמרי מוהרא"ש, חלק ב', סימן תקיא)

קוֹנְטֵרַס

הַשְּׂגָחָה בְּרוּרָה

.א

צָרִיף שְׂתַדַּע, אֶהוּבִי, אָחִי הַיָּקָר, פִּי בְּזָה הָעוֹלָם
נַעֲשֶׂה עִם כָּל אֶחָד מֵה שֶׁנַּעֲשֶׂה, כַּאֲשֶׁר כָּל אֶחָד וְאֶחָד
יִוְדַע וְרוֹאֶה בְּעֵצְמוֹ, וְעַל-פִּי-רַב אֵין הָאָדָם מְסַגֵּל
לְהַבִּין מַה קוֹרָה עִמוֹ, וְלָמָּה וּבִשְׂבִיל מַה צָרִיף לְסַבֵּל
כָּל-כֶּף הַרְבֵּה צָרוֹת וְיִסּוּרִים וְהַרְפַּתְקָאוֹת וּמְרִירוֹת
גְּדוֹלָה, וַיֵּשׁ לוֹ עֲלִיּוֹת וְיִרִידוֹת, עֲנִיּוֹת, דְּחֻקוֹת
וְחִלְשׁוֹת הַדַּעַת, וּבְאַמַּת צָרִיף שְׂתַדַּע, אֶהוּבִי, אָחִי
הַיָּקָר, פִּי אֵין שׁוֹם דְּבָר נַעֲשֶׂה מֵעֵצְמוֹ, וְשׁוֹם דְּבָר
לֹא תְלוּי בְּאָדָם כָּלֵל, פִּי הַכֹּל בְּ"הַשְּׂגָחָה בְּרוּרָה"
מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, פִּי הוּא יִתְבָּרַךְ מִצְמָצָם עֵצְמוֹ מֵאֵין
סוּף עַד אֵין תְּכֵלִית, וּמִסַּבֵּב עִם כָּל אֶחָד סְבוּבִים
אַחֲרַיִם בְּכֹנֶנָה עִמָּקָה עַד מְאֹד כְּפִי שׁוֹרֵשׁ נִשְׁמָתוֹ וּכְפִי

העולמות התלויים בו, וכפי התקונים שצריך לתקן
בזה העולם, כי אין האדם מסתובב בזה העולם
בלי חשבון, כפי שנדמה לרב בני-אדם, אלא הכל
בחשבון מדויק ומשגח ב"השגחה ברוּרָה", כל מה
שנאָרע עמוּ בפּרטי פרטיות, וכל נסיעה שיש לו
לנסע, וכל מה שקורה עמו, הכל בכונה מדיקת ממנו
יתברר, ועל-כן אם אתה רוצה לצאת מצרותיך
ויסוריך ודאגותיך, ולהיות בן חורין אמתי, ראה
לדבק עצמך רק בו יתברר, ותדע בידיעה ברוּרָה
ומחלטת, שאין בלעדיו יתברר, ובכל תנועה ותנועה
שם אלוֹפוּ של עולם, והוא יתברר משגח על כל
הבריאה כלה: דומם, צומח, חי, מדבר ב"השגחה
ברוּרָה", ואם תכניס ידיעה זו בדעתך, תהיה נעשה
בן חורין אמתי, כי הכל תלוי כפי המח מחשבה של
האדם, כי המח מחשבה הוא לבוש נשמתו, ולכן
אם זוכה תמיד לזכך את מח מחשבתו, ולחשב רק
ממנו יתברר, ומכניס בדעתו רק אמתת מציאותו
יתברר, על-ידי-זה נעשה בן חורין אמתי, ואינו
מתירא ואינו מתפחד משום בריה שבעולם, כי
יודע ועד אשר מי יערב לגשת אליו ולהרע לו
מבלעדי רשותו יתברר, ולכן ראה, אהובי, אחי

הַיָּקָר, רַק לְדַבֵּק אֶת מַחַ מַחַשְׁבֹתְךָ בּוֹ יִתְבָּרֵךְ,
 וְתַמִּיד תִּצְיֵר בְּדַעְתְּךָ אִיךָ שְׂאִין בְּלַעְדֶּיךָ יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל,
 וְעַל-יְדֵי-זֶה בְּאֵמֶת לֹא יוּכְלוּ לַגְעֵת בְּךָ, כִּי הַכֹּל
 תְּלוּי כְּפִי דַעְתּוֹ שֶׁל הָאָדָם, כִּי בְּמָקוֹם שְׂאָדָם חוֹשֵׁב
 שֵׁם כָּל הָאָדָם, וְעַל-כֵּן מִי שֶׁתַּמִּיד רַק חוֹשֵׁב מִמֶּנּוּ
 יִתְבָּרֵךְ, וּמִצִּיר בְּדַעְתּוֹ אִיךָ הַכֹּל לְכָל אֱלֻקוֹת גְּמוּר
 הוּא, וְהוּא יִתְבָּרֵךְ מִשְׁגִּיחַ עַל כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה
 בְּ"הַשְּׂגָחָה בְּרוּרָה", אָדָם כִּזֶּה חַי חַיִּים טוֹבִים, חַיִּים
 עֲרָבִים, חַיִּים מְתַקִּים, חַיִּים מִיֹּשְׁבִים, כִּי זֶהוּ עֵקֶר
 הַטּוֹב וְהָעֲרֹבוֹת וְהַמְתִּיקוֹת וְיִשׁוּב הַדַּעַת — כְּשֶׂאָדָם
 מְדַבֵּק אֶת מַחַ מַחַשְׁבֹתוֹ רַק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְיִוְדַע שְׂאִין
 בְּלַעְדֶּיךָ יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהוּא מִשְׁגִּיחַ עַל הַכֹּל בְּהַשְּׂגָחָה
 בְּרוּרָה; אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁזֹּכֶה לְהַגִּיעַ אֶל מְדֻרְגָה זוֹ, וְאִז
 עוֹלְמוֹ יִירֵשׁ בְּחַיָּו, וְיִסְתַּוְּבַב בְּזֶה הָעוֹלָם כְּדַגְמַת
 שְׁנִשְׁמָתוֹ תִּסְתַּוְּבַב בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן; אֲשֶׁרֵי לוֹ בְּזֶה
 וְאֲשֶׁרֵי לוֹ בְּבֹא!

ב.

צָרִיךְ שֶׁתִּדַּע, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר
 לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ "הַשְּׂגָחָה בְּרוּרָה", כִּי אִם עַל-יְדֵי

קדשת המחשבה וטהרתה, כל מה שאדם זוכה לזכוף ולצחצח את מח מחשבתו, ונזהר מאד מאד שלא להכניס במח מחשבתו איזו מחשבה פסולה או הרהור רע, או תהיה איזו מחשבה שרק תהיה, אזי כפי ברור וזכוף וצחצוח מחשבתו, כמו-כן זוכה להמשיך על עצמו "השגחה ברורה", כי רק בזה תלוייה המשכת "השגחה ברורה" על עצמו, רק כפי שזוכה לקדש ולטהר ולזכוף את מחשבתו, כי עקר האדם הוא מח מחשבתו, ששם משכן הנשמה, והנשמה בעצמה היא חלק אלוהי ממעל ממש, ועל-פן כשאדם הוא בזה העולם, נשמתו מלבשת בכמה וכמה מיני לבושים שיהם כלל המחשבות הזרות של הבלי העולם הזה, וזהו כלל הדמיונות שעוברים על כל אחד שמכניס צרה בדעתו ובמחשבתו, ומדמה לעצמו כל מיני דמיונות, שכל זה הם לבושים לנשמה שמלביש אותה בלבושים אוכמין, לבושים שחורים, אשר נעשים רעים ומרים לו החיים מאד מאד, ואין לו שום טעם בחיים, ומשם נמשכים לאדם כל מיני צרות ויסורים ומרירות, והכל מחמת שהלביש את נשמתו בכל מיני לבושים של דמיונות של הבלי העולם הזה והבלי, ועל-ידי-זה אינה

מְאִירָה לוֹ "הַשְּׁגָחָה בְּרוּרָה", לֹא-כֵן מִי שֶׁזֹּכֶה לְקַדֵּשׁ וּלְטַהֵר וּלְזַכֵּךְ וּלְצַחֵצֵחַ אֶת מַחַ מַחֲשַׁבְתּוֹ, הוּא נֶעֱשֶׂה כְּלִי לְגִבֵּי גְלוּי "הַשְּׁגָחָה בְּרוּרָה"; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁזֹּכֶה לְקַדֵּשׁ וּלְטַהֵר אֶת מַחַ מַחֲשַׁבְתּוֹ, עַד שֶׁנִּכְלָל לְגַמְרֵי בְּ"הַשְּׁגָחָה בְּרוּרָה", וְאִזּוֹ יִחְיֶה חַיִּים טוֹבִים וְנֹעִימִים עֲרָבִים וּמְתַקִּים, אֲשֶׁרִי לוֹ!

ג.

צָרִיף שֶׁתִּדַּע, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר, כָּל זְמַן שֵׁישׁ לְאָדָם שִׁיכוֹת אֶל זֶה הָעוֹלָם, הֵינּוּ שֵׁישׁ לוֹ אֵילוֹ נְגִיעוֹת שֶׁל הַבְּלִי הָעוֹלָם הַזֶּה, קָשָׁה לוֹ לְהִמָּשִׁיךְ עָלָיו "הַשְּׁגָחָה בְּרוּרָה", כִּי כָּל זְמַן שֶׁאָדָם קָשׁוּר וְאַחוּז אֶל זֶה הָעוֹלָם, וַיֵּשׁ לוֹ כְּנֹנֶה צְדָדִית, וְרוּצָה עֲדִין כְּבוֹד אוֹ מָמוֹן, יִשׁוּת אוֹ הִתְנַשְּׂאוֹת וְכִדּוּמָה, עֲדִין רְחוּק הוּא לְגַמְרֵי מְלֶה־שִׁיג הַשְּׁגָחָה "הַשְּׁגָחָה בְּרוּרָה", כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְהִמָּשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ אוֹר הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, כִּי אִם כְּשֶׁכָּבַר אֵין לוֹ שִׁיכוֹת אֶל זֶה הָעוֹלָם כָּלֵל, וְעַל-כֵּן אִם אַתָּה רוּצָה אֵיזָה אָדָם שֵׁישׁ לוֹ כָּל מִינֵי נְגִיעוֹת פְּרָטִיּוֹת, וְרוּצָה לְהִשְׁתַּרֵּר עַל זְלָתוֹ, וְתִמְיֵד חוֹשֵׁב אֲנִי אֶמְלֶךְ, תִּדַּע כִּי אָדָם

זֶה הוּא עֲדִין רְחוּק לְגַמְרֵי מִהַקְדָּשָׁה, כִּי הַצְדִּיקִים
 הָאֲמִתִּיִּים הַזּוֹכִים שִׁיְהִיו נַעֲשִׂים לָהֶם נְסִים נִגְלִים,
 הֵם בְּטָלִים וּמִבְטָלִים בְּעֵינֵי עֲצָמָם לְגַמְרֵי, וְאֵינָם
 רוֹצִים שׁוּם רְצוֹן אַחַר מִבְּלַעֲדֵי רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכֵן
 אֵינָם רוֹצִים לְהִשְׁתַּרֵּר עַל זַלְתָּם כָּלֵל, וְעַל-כֵּן מֵאִיר
 עֲלֵיהֶם בְּכָל פַּעַם "הַשְּׁגָחָה בְּרוּרָה", וְזוֹכִים שִׁיעֲשֶׂה
 עִמָּהֶם הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נְסִים נִגְלִים, לֹא-כֵן אֱלוֹ
 הַצְּבוּעִים, אֲשֶׁר מְלַבִּישִׁים אֶת הַשֶּׁקֶר שֶׁלָּהֶם בְּאִמְתּוֹת,
 הֵם רוֹצִים לְהִשְׁתַּרֵּר עַל זַלְתָּם, אֶךְ עוֹשִׂים זֹאת
 בְּהֶעֱלֵם וּבְהִסְתֵּר, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִתְפָּסוּ אוֹתָם, הֵם הֵם
 הַשִּׁקְרָנִים וְהַצְּבוּעִים, אֲשֶׁר נֶעְלָם וְנִסְתָּר מֵהֶם לְגַמְרֵי
 הָאוֹר, וְאֵינָם זוֹכִים לְרֵאוֹת שׁוּם "הַשְּׁגָחָה בְּרוּרָה",
 וְעַל-כֵּן תִּרְאֶה שְׂדִיקָא אֱלוֹ הַצְּבוּעִים וְהַשִּׁקְרָנִים
 מְסֻדְרִים תָּמִיד בְּנִי-אָדָם, וְעוֹשִׂים מְרִיבוֹת וּמַחְלָקֹת
 עִמָּהֶם, וְגוֹרְמִים פְּרוּדִים וְקִנְאוֹת וְשִׁנְאוֹת, וְזֶהוּ
 הַסִּיּוֹן מִי הוּא הַשִּׁקְרָן, אִם רוֹצֶה לְהִשְׁתַּרֵּר עַל
 זַלְתּוֹ, וְעוֹשֶׂה מַחְלָקֹת וּמְרִיבוֹת וּפְרוּדִים, וְשׁוֹנֵא
 אֶת בֵּר יִשְׂרָאֵל, זֶהוּ שִׁקְרָן, וְאֵינּוּ זוֹכֶה לְשׁוּם אוֹר,
 וְרְחוּק הוּא לְגַמְרֵי מִ"הַשְּׁגָחָה בְּרוּרָה"; וְעַל-כֵּן
 רְאֵה, אֲהוּבִי, אַחֵי הַיֶּקֶר, לְהִזְהַר וּלְהִשְׁמַר מֵהֶם,
 וּבְרַח לָךְ רַק אֶל צְדִיקִים, אֲשֶׁר יִכְנִיסוּ בְּךָ אֲמִתּוֹת

השגחה ברוך

עג

מציאותו יתברך, ועל-ידי-זה תאיר בך "השגחה ברוך", ויהיה לך שלום עם כל בר ישראל, ולא תרצה להשתרר ולהתנשא על זלתיך כלל, רק תהיה באהבה ובשלום עם כל בריה; אשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל.

.ד.

צריך שתדע, אהובי, אחי, כי עם ישראל ראוי להם לשמח מאוד מאוד בכל יום ויום, שזכו להברא מזרע ישראל, ולא עשנו כגויי הארצות, אשר בשור חמורים בשרם, והם עם הדומים לחמור ממש, ועקר קיומם הוא רק בזכות עם ישראל, אשר עליהם הקדוש-ברוך-הוא משגיח ב"השגחה ברוך", וממילא נמשכת גם עליהם השגחתו הפרטית, כי באמת כל העולם לא נברא אלא בזכות ישראל, אשר הם מיחדים שמו יתברך בכל יום תמיד, ומגלים ומפרסמים לכל את אחדותו יתברך, ואשר רק בשביל זה יש קיום לכל העולמות, כי נתאנה הקדוש-ברוך-הוא שתהיה לו דירה בתחתונים, ועל-ידי עם ישראל הזוכים לקיים את

רצונו ומצוותיו ולומדים תורתו הקדושה, על-ידי-
 זה הם משרים את השכינה בעולם, ועל-פן ראוי
 לכל בר ישראל להיות בשמחה עצומה על נעם
 חלקו, שאין הוא מתנגד לאלקותו יתברך כגויי
 הארצות, אלא דיקא על ידו נתגלית בכל יום ויום
 אמתת מציאותו יתברך, ובאמת מי שרק יתבונן
 בעין אמת יודה, אשר אין לה עוד שמחה יותר
 גדולה משמחה זו, שזוכה להפיר את השגחתו
 הברורה עליו ועל כל הבריאה כלה, כי אם תסתכל
 היטב על הנהגות הגוים, תראה, איך שהם חתיכת
 זמה גדולה וזבל, כי כל התנהגותם היא פכלבים
 וחיות השדה, ועל זה היה דוה לבנו ועל אלה
 חשכו עינינו, על רע מעללינו ועל שבר בת עמי,
 כי נתארכה הגלות מאד מאד, ועם ישראל נתערבו
 בגוים ולמדו מעשיהם, ובפרטיות בדור האחרון
 עקבתא דמשיחא, שנתערבו בין אחינו בני ישראל
 הערב רב שהם מזרע עמלק, והם מחדירים בבני
 הנעורים נאוף, שקוץ, תעוב, ערם, לכלוף וכל מיני
 כפירות ואפיקורסות, ועושים ליצנות מכל הקדוש
 לעם ישראל, ועל-ידי-זה הם מעבירים על הדת בכל
 יום ויום אלפים ורב רבי רבבות נשמות ישראל, כי

הם מְחַנְכִים אותם להיות כְּכֹל גוֹיֵי הָאָרְצוֹת, אֲשֶׁר הגלות המְרָה הַזֹּאת יוֹתֵר מְרָה וּמְרוֹרָה מִכָּל אֲלֵפִים שְׁנוֹת גְּלוּתָנוּ, מֵאַחַר שְׁמִנְתֵּיקִים אֶת בְּנֵי הַנְּעוּרִים מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וּמְעַרְבִים גוֹיִם בֵּין עַם יִשְׂרָאֵל, וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרֵי מִי שְׂיִכּוֹל לְלַחֵם עִם הָעַמְּלֵקִים, הָעַרְב רַב הָאֵלוֹ, וַיִּמְלֵא אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ רַק עִם הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וַיַּחְדִּיר בֵּין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל רַק אֶת הָאֱמוּנָה הַטְּהוֹרָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, לִידַע וּלְהוֹדִיעַ וּלְהוֹדֵעַ כִּי הַכֹּל מִשְׁגַּח בְּ"הַשְּׁגָחַה בְּרוּרָה" מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְצָרִיכִים רַק לְבַטֵּל אֶת עֲצֵמָנוּ לְגַמְרֵי אֱלֹוֵי יִתְבָּרַךְ, וְלִידַע שְׂאִין יוֹדְעִים כָּלֵל, כִּי בְּזֶה שְׁמַגְלִים רַק אֶת אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ "הַשְּׁגָחַה בְּרוּרָה", בְּזֶה מִתְבַּטְּלֵת קְלַפַּת עַמְּלֵק, שְׁמִנְתָּה יוֹנְקִים אֵלֹוֵי הָעַרְב רַב הַמְטָעִים אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל; וְלִכֵּן, אֶהוּבִי, אָחִי, רְאֵה מֶה לְפָנֶיךָ, וּרְאֵה לְמַסֹּר אֶת נַפְשְׁךָ רַק לְהַכְּלִיל בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכֵן רְאֵה לְהַחְדִּיר אֶת דְּבַר זֶה בְּתוֹךְ נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאֵל תִּתְפַּעַל מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, וְאֶפְלוּ יִצְחָקוּ מִמֶּךָ, מֶה בְּכָךְ, דְּבַר זֶה עֹבֵר עַל כָּל גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים, שְׁעִסְקוּ בְּעִסְקַת הַקְּדוּשָׁה וְהַנּוֹרָא הַזֶּה — לְגִלוֹת אֶת אֱמוּנַת הַשְּׁגָחַה הַבְּרוּרָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְסוּף כָּל סוּף הֵם הַצְּלִיחוּ, וּמִמִּתְנַגְּדֵיהֶם לֹא נִשְׁאַר שְׂרִיד וּפְלִיט,

ועל-כן גם אַתָּה רֵאָה לְהִיּוֹת חֶזֶק בְּעִבּוּדָה הַקְּרוּשָׁה
 הַזֹּאת שֶׁל גְּלוּי הַהִשְׁגָּחָה הַבְּרוּרָה, וְאִז תִּרְאֶה אִיךָ
 שֶׁכָּל שׁוֹנְאֵיךָ יִפְלוּ תַּחַת רַגְלֶיךָ, וְאַתָּה תַּעֲלֶה מֵעֵלָה
 מֵעֵלָה.

ה.

רֵאָה לְחֶזֶק עֲצָמְךָ מְאֹד מְאֹד, אֶהוּבִי, אָחִי, לִידַע
 אֲשֶׁר אֵין בְּלִעְדֵּיךָ יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְעַל-יְדֵי-זֶה לֹא תִהְיֶה
 לְךָ שׁוֹם חֲלִישׁוֹת הַדַּעַת וְעִגְמַת נֶפֶשׁ מְכַל מַה שֶׁעוֹבֵר
 עָלֶיךָ בֵּין בְּגִשְׁמִי וּבֵין בְּרוּחָנִי, אַתָּה רֵאָה רַק לְדַבֵּק
 עֲצָמְךָ בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וּתְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ כָּל
 מַה שֶׁאַתָּה צָרִיךְ בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, וְיִוְתֵר
 מִזֶּה אֶל תִּדְאָג כָּלֵל, וּמְכַל שֶׁכֵּן שְׁאֶסוּר לִפְלֵ בְּאִיזוֹ
 חֲלִישׁוֹת הַדַּעַת, כִּי הַמְּאֲמִין הָאֱמֵתִי, שֶׁמְאֲמִין שֶׁהַכֹּל
 בְּ"הִשְׁגָּחָה בְּרוּרָה" מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, הוּא אֵינוֹ מְתַפַּעֵל
 מִשׁוֹם דְּבָר, אֶף שֶׁעוֹבֵר עָלָיו מַה שֶׁעוֹבֵר וְהוֹלֵךְ לוֹ
 הַכֹּל לְהַפּוֹךְ מִמָּה שֶׁרוּצָה, עִם כָּל זֹאת כְּשֶׁאָדָם זוֹכֵה
 לְדַבֵּק מִחֲשַׁבְתּוֹ רַק בְּ"הִשְׁגָּחָה בְּרוּרָה" בּוֹ יִתְבָּרֵךְ,
 עַל-יְדֵי-זֶה נִמְתָּק מִמֶּנּוּ הַכֹּל, וְזוֹכֵה לְעִבּוֹר עַל הַכֹּל;
 אֲשֶׁרִי מִי שֶׁזוֹכֵה לְהַגִּיעַ אֶל מַדְרָגָה זוֹ, לְהִיּוֹת דְּבוּק

תמיד פחי החיים ב"השגחה ברורה", ואין לו שום פחד ושום יראה ואימה משום ברירה שבעולם, רק ממנו יתברך לבד, ואז ימשיך על עצמו על-ידי-זה אור ודעת וחיות וזיו שכינת עזו יתברך, ויהיה נעשה כסא לשכינה; אשרי לו בזה ואשרי לו בבא!

ו.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, כי בזה העולם מנסים את האדם בכל מיני נסיונות לראות אל מי יפנה בעת צרתו ודחקותו, ועל-כן ראה, אהובי, אחי היקר, לבל תהיה בטלן, ועל אף גדל הצרות והיסורים והמרירות שאתה סובל, אל תתיאש כלל, כי כל זה בא לך רק בעבור הנסיון, לראות מה תעשה בעת צרותיך, ועל-כן שמע בקולי ויהיה אלקים עמך, ראה להרגיל את עצמך לדבר רק עמו יתברך, ותספר לו יתברך כל מה שעובר עליך ברוחניות ובגשמיות בתמימות ובפשיטות גמורה כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, ואף שבתחלה יהיה לך קשה וכבד דבר זה מאוד מאוד, כי יהיה נדמה לך כאלו אין מי ששומע אותך, וכאלו

אַתָּה מְדַבֵּר אֶל הַקִּיר, כָּל זֶה מַחֲמַת שְׁלֵא זְכִיתָ
 לְגַלּוּי "הַשְּׁגָחָה בְּרוּרָה", לִידַע שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 מְשַׁגֵּיחַ עַל בְּרִיּוֹתָיו בְּהַשְּׁגָחָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה עַד
 מְאֹד מֵהָאֲזוּב אֲשֶׁר בְּקִיר עַד הָאָרֶז בְּלִבְנוֹן, מִקְרָנֵי
 רְאֵמִים עַד בִּיצֵי כְּנִים, מִהֶהָר הַגְּבוּהַּ בְּיֹתֵר עַד גְּרֵגֵר
 הָעֶפֶר, אֵין דָּבָר שְׁלֵא יִהְיֶה נַעֲשֶׂה בְּלֵי הַשְּׁגָחָתוֹ
 הַבְּרוּרָה, שֶׁהוּא בְּעֶצְמוֹ יִתְבָּרֵךְ מְשַׁגֵּיחַ עֲלֵיהֶם, וְאִף
 שֶׁדָּבָר זֶה לֹא יְכִילֵהוּ הִרְעִיוֹן כָּלֵל, כִּי מִחַ הָאָדָם
 מְאֹד מְאֹד מְצַמְצָם וּמְגַבֵּל לְהַשִּׁיג וּלְהַבִּין דָּבָר זֶה,
 כִּי סוּף כָּל סוּף הָאָדָם הוּא מְגַבֵּל וּמְצַמְצָם, חֹמֶר עַב
 וְגַם, וְאִיךָ יִשְׁיג דָּבָר רוּחָנִי, שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מֵהַגְּבֻלוֹת
 וּמִדִּידָה?! וּמַזֶּה בָּא, שֶׁבְּנֵי-אָדָם כָּל-כָּף נְבוֹכִים
 וְשִׁבּוּרִים, מַחֲמַת שְׁאִינָם יְכוּלִים לְהַבִּין דָּבָר רוּחָנִי
 וְדַק מְאֹד, וְעַל-כֵּן הֵם סוֹבְלִים מְרִירוֹת דְּמִרִירוֹת,
 אֲבָל תִּכְף-וּמִיד כְּשֶׁאָדָם מוֹסֵר אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי אֱלֹו
 יִתְבָּרֵךְ, וּמְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ לְדָבָר רַק עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְכָל
 מֵה שֶׁצָּרִיךְ הוּא מְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וְאִפְלוּ כְּשֶׁאִינוֹ
 מְשִׁיג אֶת מְבַקְשׁוֹ, עִם כָּל זֹאת הוּא מְמַשִּׁיף לְדָבָר
 וּלְבַקֵּשׁ וּלְהִתְחַנֵּן וּלְהַפְצִיר רַק בְּקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 וְאֵין נִכְנָסוֹת בּוֹ שׁוֹם מַחֲשָׁבוֹת שֶׁל הֶבֶל וְהַגְּבֻלוֹת,
 עַל-יְדֵי-זֶה סוּף כָּל סוּף יִזְכֶּה שִׁיבְקַע יָם הַחֲכָמָה

שְׁלוֹ, וַיִּזְכֶּה לְהִרְגִישׁ אֶת אֲמִתַּת הַשְּׁגָחָתוֹ הַבְּרוּרָה עַל כָּל פָּרֵט מְפָרְטֵי הַבְּרִיאָה, וַיִּזְכֶּה לְהִתְעַנֵּג וּלְהַשְׁתַּעֲשֹׁעַ בְּשַׁעֲשׂוּעַ דְּמִלְכָּא, וַיִּהְיֶה מְזִיז הַשְּׂכִינָה; אֲשֶׁרִי מִי שָׁשׂוּ אֶת דְּבָרִים אֵלֹהֵי תוֹף לְבוֹ, וְאִף שֶׁנִּדְמָה לוֹ לְדְבָרִים פְּשׁוּטִים עַד מְאֹד, בְּאֲמַת אֵינָם אֲלֵא דְבָרִים פְּשׁוּטִים, אֲבָל עֲמָקִים מְאֹד מְאֹד, עֲמָק עֲמָק מִי יִמְצְאוּנוּ, כִּי דָבָר רוֹחֲנִי קָשָׁה וְכִבֵּד לְהִסְבִּיר לְגִשְׁשׁוֹ, וְהִבֵּן לְמַעֲשֵׂהָ.

ז.

צָרִיף שֶׁתִּדַּע, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר, כִּי הַמְּאֲמִין הָאֲמִתִּי בִּ"הַשְּׁגָחָה בְּרוּרָה" בּוֹ יִתְבָּרַךְ, הוּא אֵינוֹ מִתְפַּחַד מִשׁוּם דָּבָר וּמִשׁוּם מְאוֹרַע שֶׁבְּעוֹלָם, מֵאַחַר שֶׁהוּא מְדַבֵּיק אֶת נִשְׁמָתוֹ בְּאֵין סוּף בְּרוּף הוּא, וְעַל-בֵּן מֵה וּלְמָה לוֹ לִירָא וּלְפַחַד מֵאִיזָה בֶּן אָדָם אוֹ חֲזֵה רָעָה אוֹ מֵאִיזָה שׁוֹר וּמוֹשֵׁל, וּמְדַרְגָּה זוֹ הִיא הַגְּבוּוּהָה בְּיוֹתֵר לְזָכוֹת אֵלֶיהָ — שֶׁיְהִיָּה כָּל-כָּף דְּבוּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וַיִּדַּע שֶׁאֵין בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, עַד שֶׁשׁוּם דָּבָר לֹא יִזִּז אוֹתוֹ מִמְּנוֹ יִתְבָּרַךְ, וַיְהִיָּה מוּכָן וּמְזָמָן לְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ בְּכָל יַעַת וּרְגַע אַרְבַּע

מיתות בית דין: סקילה, שרפה, הרג וחנוק, בשבילו יתברך, ויהיה כל-כף דבוק ב"השגחה בְּרוּרָה" בו יתברך, עד שיהיה מלא שמחה להגיע אל מדרגה זו — להסקל או להשרף או להחנק או להרג בעבורו יתברך, וזוהי מדרגת הצדיקים הגדולים במעלה מפלגת מאד מאד, ועל-פן הם זוכים להגיע אל מדרגות נשגבות וגלויים נוראים ונפלאים עד מאד, מאחר שהם נעשים בלי גבול וצמצום, ודבר שהוא בלי גבול וצמצום יכול להשיג עד אין סוף; ועל-פן ראה, אהובי, אחי, מה לפניה, למה לה להיות כל-כף מגבל ומצמצם בדעתך, עד שכל דבר קטן יבלבל אותך, ויחליש דעתך וישבור ויפיל רוחך, ראה להדביק עצמך ב"השגחה בְּרוּרָה" בו יתברך, שמשגיח על כל הבריאה כלה, וראה להיות רגיל לומר, שאתה מוכן ומזמן למסור נפשך על קדושת שמו יתברך, והרי אתה מקבל עליך ארבע מיתות בית-דין: סקילה, שרפה, הרג וחנוק, ואז במשך הזמן תבוא אל דבר זה, על-ידי רבוי חזרה שתחזור על זה, עד שבאמת תזכה להגיע אל זה, ואז תצא מכל מיני מדידות והגבלות, ותוכל להשיג בהשגות רוחניות אין סוף ברוך הוא; אשרי מי שמשתוקק

לְהַגִּיעַ לְגַמְרֵי לְאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְאָדָם כָּזֶה כָּבֵר
 לֹא יִהְיֶה עִם מִחַ מְצַמְצָם, וְשׁוּם דְּבָר לֹא יוּכַל
 לְהַפְחִידוֹ אוֹ לְשַׁבֵּר אוֹתוֹ אוֹ לְהַחֲלִישׁ דַּעְתּוֹ אוֹ
 לְהַפִּיל רוּחוֹ, מֵאַחַר שֶׁדְּבוּק בְּחַי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבָּרַךְ;
 אֲשֶׁרֵי לוֹ!

ח.

צָרִיךְ שְׂתַדַּע אֶהוּבִי, אָחִי הַיָּקָר, כִּי אֵי אֶפְשָׁר
 לְעֵבֵר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּלֹא מִדַּת הַסְּבָלָנוּת, לְסִבַּל
 כָּל הָעוֹבֵר עָלָיו, שְׂאֵז דִּיקָא יִרְאֶה מְנוּחָה וְחַיִּים,
 וְאֵי אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ אֶל מִדַּת הַסְּבָלָנוּת, כִּי אִם עַל-יַדֵּי
 מִדַּת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, לְהֶאֱמִין בְּ"הַשְּׁגָחַה בְּרוּרָה"
 שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ מְשַׁגִּיחַ עַל כָּל פָּרִט וּפָרִט בְּזֶה הָעוֹלָם,
 וּבִידְעוֹת אֱלוֹ, יַעֲבֹר עַל הַכֹּל, כִּי הַמְּאֲמִין הָאֱמֵתִי,
 יוֹדֵעַ וּמְאֲמִין אֲשֶׁר בְּכָל תְּנוּעָה וּתְנוּעָה שָׁם אֱלוֹפוֹ
 שֶׁל עוֹלָם, וְעַל-כֵּן מַה לוֹ לְדַאֵג עַל עוֹלָם שְׂאִינוֹ שְׁלוֹ;
 וְצָרִיךְ שְׂתַדַּע, אֶהוּבִי, אָחִי הַיָּקָר, כִּי יֵשׁ בְּנֵי-אָדָם
 הָעוֹבְרִים אֶת חַיִּיהֶם בְּשִׂמְחָה וּבִבְנִיחַת וּבִסְבָּלָנוּת, וְיֵשׁ
 בְּנֵי-אָדָם הָעוֹבְרִים אֶת חַיִּיהֶם בְּמַרְרֵרוֹת וּבְעֲצָבוֹת,
 בְּעֲצָבָנוּת, בְּכַעַס וּבְקִטְטוֹת, וְהַכֹּל תְּלוּי כְּפִי מִדַּת

האמונה שנקקקה בו, כי מי שחסר מאמונה, כל ימי חייו מרוזים ועצובים, מלאי מריבות וקטטות, אבל מי שזוכה לאמונה ב"השגחה ברורה" ממנו יתברך, על-ידי-זה עובר את ימי חייו בטוב ובנעימים, בשמחה ובסבלנות, בשלום ובאהבה, וצוחק מכל העולם כלו, כי מה יש לו להפסיד, הלא הוא ממילא רק בידו יתברך, ולכן מה ולמה לו למרר את חייו על לא דבר במרירות ובעצבות, יותר טוב לדבק עצמו בו יתברך ובתורתו הקדושה, ויהיה באהבה, אחזה ורעות עם כלל נשמות ישראל, ואז ירגיש כל מיני נעים בחייו.

ט.

אהובי, אחי היקר! צריך שתתאזר במדת הסבלנות, אשר אין לה עוד טוב בחיים כמו מדת הסבלנות, שזוכה אליה על-ידי שמכניס בעצמו תמיד "השגחה ברורה", לידע כי הוא יתברך משגיח על עולמו בהשגחה נפלאה, ואין שום דבר נעשה מעצמו, אלא הכל ב"השגחה ברורה" ממנו יתברך, וכשאדם מכניס בדעתו ידיעה זו, אזי זוכה

להיות סבלן גדול, כי שום דבר אינו יכול להפיל אותו, וכמעט שכל היהדות תלויה בזה, ועל-פן אמרו חכמינו הקדושים: "כל הכועס כאלו עובר עבודה זרה", מאחר שאינו מאמין אשר דבר זה בא לו רק ממנו יתברך לַבַּד, רק צמצם עצמו בפני-אדם הזה, שמצער ומקפח פרנסתו ומדבר עליו כל דבר אסור, וכשאדם יודע ידיעות אלו, אז אף פעם לא יפל בדעתו, ולא יפל בכעס ובקפדות, רק יברח עד המכהו שהוא הקדוש-ברוך-הוא בעצמו, ויבוא ויתחנן לפניו יתברך, ויבקש ממנו יתברך כל מה שצריך, ושום דבר לא יוכל לעצבן אותו, מאחר שהוא דבוק בחי החיים בו יתברך; אשרי מי שזוכה להגיע אל גלוי אור "השגחה ברוּרָה" כזה, עד שנעשה בטל ומבטל באין סוף ברוך הוא, וזוהי המדרגה העליונה ביותר, שנעשה מרכבה אל האין סוף ברוך הוא; אשרי לו בזה ואשרי לו בבא!

י

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, כי בכל יום משתנים המצבים עם האדם, יש לו עליות ויש

לו יְרִידוֹת שׁוֹנוֹת וּמְשׁוֹנוֹת, מֵה שְׁלֹא הָיוּ לוֹ עַד
 עֲכָשׁוּ, הָעֵקֶר הוּא לְבָרוּחַ רַק אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְזֶה
 אֲשֶׁר יִחְזַק אוֹתוֹ, כִּי בְּלֹא "הַשְּׁגָחָה בְּרוּרָה" בּוֹ
 יִתְבָּרֵךְ, קָשָׁה וְכִבֵּד לְהַחֲזִיק מֵעַמֵּד בְּזֶה הָעוֹלָם,
 כִּי כָּךְ בָּרָא הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת הָעוֹלָם: רוּחָנִי
 וְגִשְׁמִי גַם יַחַד, הֵינּוּ שְׁבֻכָל פָּרֹט מֵהַבְּרִיאָה יֵשׁ
 גִּשְׁמִי שֶׁהוּא כָּל הַדּוֹמָם, צוּמָח, חַי, מְדַבֵּר, אֵשׁ,
 מַיִם, רוּחַ, עֶפֶר שְׁבָהֶם, וּמְלַבֵּד זֹאת יֵשׁ בָּהֶם דְּבַר
 רוּחָנִי הַמְּחִיָּה וּמְהִיָּה אֶת זֶה הַדְּבַר, שֶׁהוּא שֵׁם
 הַיְי"ה בְּרוּךְ הוּא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, וְצָרִיכִים לְמַצֵּא
 בְּתוֹךְ הַגִּשְׁמִי אֶת הַרוּחָנִי, וּלְהַפּוֹךְ גַּם בְּרוּחָנִי
 צָרִיכִים לְמַצֵּא אֶת הַגִּשְׁמִי, שְׁכָל זֶה הוּא בְּחִינַת
 גּוּף וּנְשָׁמָה, וְכָךְ הֵם יְכוּלִים לְהִתְקַיֵּם יַחַד, וְכִמּוֹ-כֵן
 הוּא בְּחִינַת אִישׁ וְאִשָּׁה, שְׁגַם שֵׁם מִתְבַּטָּאת רוּחָנִיּוֹת
 וְגִשְׁמִיּוֹת גַּם יַחַד, כִּי טַבֵּעַ שֶׁל אִישׁ לְהַמְשִׁיךְ אֶת
 עֲצֻמוֹ יוֹתֵר אֶל רוּחָנִיּוֹת, וְטַבֵּעַ שֶׁל אִשָּׁה לְהַמְשִׁיךְ
 אֶת עֲצָמָהּ יוֹתֵר אֶל גִּשְׁמִיּוֹת, וְהָאֱלֻקִּים בָּרָא אֶת
 הַבְּרִיאָה בְּצוּרָה כְּזוֹ, שְׁצָרִיכִים אֶת שְׁנֵיהֶם — אִישׁ
 וְאִשָּׁה, וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה נוֹלָדִים הוֹלָדוֹת, וְכָל מֵה
 שְׁנִכְלָלִים זֶה בְּזֶה, עַל-יְדֵי-זֶה דִיקָא יוֹצֵאת הוֹלָדָה
 גִּשְׁמִית וְרוּחָנִית, וְכִמּוֹ-כֵן בְּאוֹרוֹת הָעֲלִיוֹנִים, כָּל

מה שהאדם נכלל יותר בו יתברך, ואחר-כך זוכה להחזיק מעמד בגשמיות, כמו-כן נולדים אצלו מחין עליונים וגבוהים עד מאד, עד שיכול לצמצם את זה בכתב, ולעשות מזה ספר, שזהו כלל תולדות הצדיקים, שהם מניחים אחריהם הספרים הקדושים, אשר אפלו אחר הסתלקותם לעילא נשארת מהם השארה נוראה ונפלאה, שיכולים להחיות נפש כל חי לדורי דורות, והכל כפי שהם זוכים להפך רוחניות אל גשמיות וגשמיות אל רוחניות, והבן את הנמשל, כי הוא דק מאד עד שקשה וכבד להסביר זאת אל האדם, כי טבע של אדם שנמשך תמיד אחר גשמיות, וקשה וכבד לו לצמצם עצמו בתוך גשמיות למצא שם רוחניות, וכן להפוך כשהוא נמצא במצב מרום שנמשך אחר הרוחניות, קשה וכבד לו להמשיך בעצמו גם גשמיות, שידע ויסתכל גם על מציאות החיים, שעליו לחיות בזה העולם עם אשה וילדים, ולשלים שכר למוד ושכר דירה וכדומה שאר הוצאות גשמיות, ועל-כן קשה וכבד לו להחזיק מעמד, ולכן רב בני-אדם אחר תקופה קצרה פשנכנסים בעבודת השם יתברך נשברים ואינם יכולים להחזיק מעמד, כי קשה וכבד להם

למצא בתוך הגשמיות גם רוחניות, וקשה וכבד להם גם בתוך הרוחניות למצא גשמיות, כי הלמוד הזה הוא למוד דק מאוד מאד מאד, ועל-כן רק מעט דמעט מצליחים להכנס בפרד"ס החכמה העליונה, ולהמשיך על עצמם "השגחה ברורה"; ולכן ראה, אהובי, אחי, מה לפניך, ותשתדל לחזק ולאמץ עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, ולעולם אל תפל בדעתך משום דבר שבעולם, רק תשתדל להמשיך עצמך תמיד אליו יתברך יהיה איך שיהיה בין בגשמי ובין ברוחני, ואז תזכה לעבור על הכל.

יא.

ראה, אהובי, אחי היקר, לחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, ועקר ההתחזקות היא דיקא על-ידי אמונה פשוטה בו יתברך, לידע ולהודיע ולהודע, ולחקק היטב בלב, אשר אין בלעדיו יתברך כלל, והכל משגח ב"השגחה ברורה" ממנו יתברך, ובדיעות אלו יהיה נקל לך לקבל כל העובר עליך, ותזכה להחזיק מעמד על כל מה שעובר עליך, וצריך שתדע, אהובי, אחי היקר, כי

הָאָמוּנָה הַקְדוּשָׁה הִיא יְסוּד וְעִקָר בִּיְהוּדוּת, כִּי כָל
מְצוּוֹתֶיהָ אָמוּנָה, כָּל הַמְצוּוֹת צְרִיכוֹת לְהֵבִיא אֶת
הָאָדָם לְאָמוּנָה, לְקַשְׁרוֹ אֵלָיו יְתִבְרֵךְ, וּלְהַמְשִׁיךְ עַל
עֲצָמוֹ עֲרֻבוֹת, נְעִימוֹת, יְדִידוּת, זֵיו חַיִּית אֱלֻקוֹתוֹ
יְתִבְרֵךְ, שְׂזֵה הַנַּעַם וְהַחַיִּית הַגְּדוּלָה בְּיֹתֵר לְאָדָם,
וְאֵין עוֹד מְדַרְגָּה יוֹתֵר גְּדוּלָה מִזֹּו, שֶׁהָאָדָם יִרְגִישׁ
בְּזֵה הָעוֹלָם הַחוּמְרֵי וְהַגְּשָׁמִי אֶת אֲמַתַּת הַשְּׁגָחָתוֹ
יְתִבְרֵךְ הַבְּרוּרָה אֵיךְ שָׂאֵין בְּלַעְדָּיו יְתִבְרֵךְ כָּלֵל, וּבְכָל
תְּנוּעָה וּתְנוּעָה שָׁם אֲלוֹפּוֹ שֶׁל עוֹלָם, וּמָה שְׁקוּרָה עִם
הָאָדָם בֵּין טוֹב בֵּין לְהַפּוֹךְ, הַכֹּל מִשְׁגָּח בְּ"הַשְּׁגָחָה
בְּרוּרָה", וְעַל-יְדֵי יְדִיעוֹת אֱלוֹי יוֹכֵל לְסַבֵּל אֶת הַכֹּל,
וַיֵּאָרֶיךָ אָפוֹ וְלֹא יִפֹּל לִיְדֵי כַּעַס וּקְפִידוּת, וְכֵן לֹא
יִשָּׁבֵר וְלֹא יִפֹּל בְּרוּחוֹ, כִּי הָאָמוּנָה הַפְּשׁוּטָה בּוֹ
יְתִבְרֵךְ הִיא הַרְפוּאָה לְאָדָם בֵּין בְּגִשְׁמֵי וּבֵין בְּרוּחָנִי,
אַשְׁרֵי מִי שֶׁמְחַזֵּיק מֵעַמֵּד וּבּוֹרַח תָּמִיד רַק אֵלָיו
יְתִבְרֵךְ, וְאוֹחֵז עֲצָמוֹ בְּאָמוּנָה בְּ"הַשְּׁגָחָה בְּרוּרָה",
וְאֵז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

יב.

ראה, אהובי, אחי היקר, לקבל כל הבא עליך
 בשמחה עצומה, וברח לך תמיד רק אליו? תברך,
 ותדע שהוא יתברך מנהיג את עולמו ב"השגחה
 ברוּרה", ואין שום דבר שיהיה נעשה מעצמו, אלא
 כל פרט ופרט בפרטי פרטיות משגח רק ממנו
 יתברך, ועל-כן מה ולמה לך להשבר מכל דבר
 שעובר עליך, ראה רק לברח אל השגחתו יתברך
 הברורה, ותאמין שהוא נמצא ואין בלעדיו נמצא,
 וכל מה שעובר עליך בודאי לטובתך הנצחית,
 כי כל צער ועגמת נפש הכל בחשבון צדק, כדי
 לנקות ולזכך את נשמתך מכל מיני עוונות ופשעים,
 ומכל מיני חלודה שנדבקו בה, ועל-ידי שתכניס
 בדעתך ידיעות אלו, ותקבל כל הבא עליך באהבה,
 על-ידי-זה תראה נסים נגלים שיעשה עמך הקדוש-
 ברוּח-הוא, כי כל מה שאדם מכניס את עצמו יותר
 אל השגחתו יתברך הברורה ואינו קורא תגר על
 כל הבא עליו, כמו-כן יזכה להזדכך ולהעשות
 כלי להמשיך על עצמו ערבות, ידידות, זיו, חיות,
 אלקותו יתברך; אשרי מי שזוכה לזה, ואז יזכה

לראות נסים נגלים על כל שעל ופסיעה, כי באמת אין בלעדיו יתברך, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם; אשרי מי שזוכה לאמונה ב"השגחה ברורה", שבזה תלויה כל היהדות.

יג.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, כי החיים של האדם מלאים נסיונות קשים ומרים, ובכל יום ובכל שעה נדמה לו כאלו אבד מנוס ותקוה ממנו, וכאלו אין לו כבר שום תקנה, והוא אבוד לנצח, עם כל זאת הקדוש-ברוך-הוא בטובו מחדש בכל יום מעשה בראשית, ונופח רוח תקנה בלב כל בר ישראל, ומרחוק רואה שעוד יהיה פעם טוב, ובזה יש לו חיות לחיות, כי לולא זאת, היה נאבד לגמרי מרב פחדים וסבל, שמפחד וסובל מכל דבר שרק עובר בין בגשמי ובין ברוחני, והסבל והפחד שסובל ומתפחד, זה עוקר את כל אדם בלי יוצא מהכלל בכל יום ובכל שעה באפן אחר לגמרי, ועקר הרוח תקוה נמשכת עליו על-ידי השגחתו הברורה שהוא יתברך משגיח בפרטי פרטיות על

כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וּבְשָׁעָה שְׁרוּאָה שֶׁהָאָדָם נִפְל כָּל-כָּף
 בְּפִחָדִים וּבִסְבָּל, מִמְּשִׁיךְ עָלָיו מִרְחוּק רוּחַ תְּקוּהָ,
 וְאִם יֵשׁ לָאָדָם שִׁכָּל, אֲזִי רֵץ וְרוּדֵף אַחֲרָיו יִתְבָּרֵךְ,
 וְאִזְ סוּף כָּל סוּף הַכֹּל נִתְהַפֵּף לְטוֹבָה, וְזוֹכָה לְצֵאת
 מִכָּל הַצָּרוֹת וְהַיְסוּרִים שֶׁנִּפְּל בָּהֶם; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁאִינוּ
 מְטַעֵה אֶת עַצְמוֹ, וּבּוֹרַח בְּכָל יוֹם רַק אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ,
 וְאִז יִהְיֶה אֶת כָּל הַסְּבָל וְהַפֶּחַד אֶל תְּקוּהָ, וְיִרְגִישׁ
 חַיִּים עַרְבִים וְנִעִימִים בְּחַיָּיו; אֲשֶׁרִי לוֹ!

יד.

אַחֲרֵי! רְאֵה לְחִזֵּק עַצְמְךָ בְּכָל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ,
 וְאֵל תִּפְּל בְּיֵאוּשׁ בְּשׁוּם אִפֶּן שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי בּוֹדֵאִי כָּל
 מָה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, זֶה בָּא לָךְ בְּ"הַשְּׁגָחָה בְּרוּרָה"
 אֲשֶׁר רַק הוּא יִתְבָּרֵךְ מִשְׁגִּיחַ עָלֶיךָ, וְרַק הוּא מְנַהֵג
 עִמָּךְ כָּף, וְהַכֹּל בְּחִשְׁבוֹן צֶדֶק, אֲשֶׁר לְמַעַלָּה מִהַשְּׁגַת
 דַּעְתְּךָ וּבִינְתֶךָ, וְעַל-כֵּן רְאֵה רַק לְחִזֵּק אֶת עַצְמְךָ בְּכָל
 מִינֵי אַפְגִּים, וְאִז אִם תִּזְכֶּה לְחִזֵּק אֶת עַצְמְךָ שֶׁהַכֹּל מִה
 שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ הוּא בְּ"הַשְּׁגָחָה בְּרוּרָה", עַל-יְדֵי-זֶה
 בְּאֵמַת תִּזְכֶּה לְעֵבֵר עַל הַכֹּל, וְתִהְיֶה הַמְּאֻשֶׁר בְּיוֹתֵר
 בְּחַיָּיךָ, כִּי בְּאֵמַת אֵין עוֹד אָדָם מְאֻשֶׁר בְּחַיִּים כְּמוֹ

זֶה שְׁמַדְבֵּק עֲצָמוֹ בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְנִכְלָל לְגַמְרֵי בְּאֵין סוּף
 בְּרוּךְ הוּא, אֲשֶׁר דָּבַר זֶה עוֹלָה עַל הַכֹּל; אֲשֶׁר־מִי
 שָׁשׂוּ מִבְּטָחוֹ רַק בְּיַד־הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאִזּוֹ נִכּוֹן
 לְבוֹ יִהְיֶה וּבִטּוּחַ שִׁיְהִיָּה שְׁמוֹר מִכָּל הַמַּזִּיקִים וּמִכָּל
 רָעָה שְׁבָעוּלָם, כִּי אֵין עוֹד דָּבַר הַשּׁוֹמֵר אֶת הָאָדָם
 כְּמוֹ מִי שְׂזוּכָה לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ "הַשְּׁגָחָה בְּרוּרָה"
 מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ; אֲשֶׁר־לוֹ בְּזֶה וְאֲשֶׁר־לוֹ בְּכָא!

טו.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר בְּזֶה
 הָעוֹלָם עַל אֵף שְׁעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד צְרוֹת וְיִסּוּרִים
 וּמְרִירוֹת עֲצוּמָה, וְאֵין אָדָם שְׁלֵא יַעֲבֹר עָלָיו אֵיזָה
 מִשְׁבֵּר בְּחַיָּיו, עִם כָּל זֹאת אִם רַק יִהְיֶה לוֹ קִצָּת
 שִׁכָּל וְדַעַת וְיִבְרַח אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, וְיִדַּע אֲשֶׁר הַכֹּל
 מִשְׁגָּח בְּ"הַשְּׁגָחָה בְּרוּרָה" מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ, אִזּוֹ בּוֹ
 בְּרָגַע יִתְפָּרְדּוּ כָּל פּוֹעֲלֵי אֶזְוָן, וְיִמְשְׁכוּ עָלָיו יְשׁוּעוֹת
 וְחֲסָדִים וְרַחֲמִים רַבִּים, שְׁיִוְכַל לְסַבֵּל אֶת כָּל הָעוֹבֵר
 עָלָיו, כִּי רַק זֶה הָעֶקֶר — לְהַמְשִׁיךְ בְּעֲצָמוֹ הַשְּׁגָחָתוֹ
 יִתְבַּרֵּךְ הַבְּרוּרָה, וְאֲשֶׁר עַל-יְדֵי-זֶה יִמְתָּקוּ מִמֶּנּוּ כָּל
 הַדִּינִים, וְיִזְכָּה לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרֵּךְ פָּנִים אֶל פָּנִים, אֲשֶׁר

זוהי המדרגה הגבוהה ביותר, והיא: "התבודדות", שרוצה רבנו ז"ל לזכות אותנו אליה, אבל אי אפשר להגיע אל זה כי אם כשאדם עומד בנסיונות, ובכל מה שעובר עליו הוא בורח מיד אליו יתברך, על-ידי-זה דיקא נמשכת עליו "השגחה ברוּרה", וזוהי לשפוף את לבו וכל מה שעובר עליו אליו יתברך; אשרי מי שזוהי להפיל באין סוף ברוּרה הוא, ובכל מה שרק עובר עליו, הוא יודע אשר אין עוד מקום להתחבא כמו אצלו יתברך; אשרי לו!

טז.

ראה, אהובי, אחי היקר, למסור את עצמך לגמרי אליו יתברך, ותדע כי הוא יתברך מנהיג את עולמו ב"השגחה ברוּרה", ולא יועיל לה שום דבר, ובלי רשותו יתברך לא תוכל לעשות שום דבר ושום עסק, ועל-כן במקום להצטער ולהתאונן ולבכות ולגרום לעצמך עגמת נפש ויסורים על לא דבר, ראה להרגיל עצמך לברוח רק אליו יתברך, ותרגיל עצמך לדבר עמו יתברך כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, ואז תראה את גדל הנסים

הַנְּגָלִים שִׁיעֶשֶׂה עִמָּךְ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי בְּאֵמֶת
מִי שְׂמֵכְנִים אֶת עֲצָמוֹ אֶל תּוֹךְ הָאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה,
וְיִודַע וְעַד אֲשֶׁר אֵין בְּלִעְדֵּי יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל, הוּא
חַי חַיִּים עֲרֵבִים וְנִעִימִים וּמְתַקִּים, וְלֹא תוּכַל לוֹ
שׁוּם בְּרִיָּה כָּלֵל, כִּי מִי שְׁזוּכָה לְהִתְחַבֵּא בְּצֵל כְּנָפָיו
יִתְבַּרֵּךְ, הוּא שְׂמֹר מְכַל הַמַּזִּיקִים וּמְכַל הַמְּשַׁחִיתִים,
וְהוּא מְסַתֵּר בְּמָקוֹם בְּטוֹחַ; אֲשֶׁרִי מִי שְׁבוֹרַח תָּמִיד
אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, וּמְרַגֵּיל עֲצָמוֹ לְדַבֵּר רַק עִמוֹ יִתְבַּרֵּךְ,
וְכֹל מֵה שְׂמַעִיק עָלָיו הוּא מְסַפֵּר רַק לְפָנָיו יִתְבַּרֵּךְ,
וְכֵן אֵינוֹ נִשְׁבֵּר מִשׁוּם דְּבַר שְׁעוֹבֵר עָלָיו, רַק יוֹדַע
וְעַד כִּי הוּא יִתְבַּרֵּךְ מְשַׁגֵּיחַ בְּ"הַשְּׂגָחָה בְּרוּרָה", וְאִז
יִרְגִּישׁ עוֹלָמוֹ בְּחַיָּיו; אֲשֶׁרִי לוֹ בָּזָה וְאֲשֶׁרִי לוֹ בְּבֹא!

תָּם וְנִשְׁלָם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

השגת אלקות אי אפשר להשיג כי אם
על-ידי צמצומים רבים מעילה לעלול
משכל עליון לשכל תחתון, וצריך כל
אחד לבקש מאד מלמד ורבי הגון כזה
שיהיה גדול במעלה כל-כך, עד שיוכל
להכניס בדעתו השגת אלקות, שזה
עקר התכלית והתקנה האמתית. וכל
מה שיהוא קטן ביותר, הוא צריך רבי
גדול ביותר, שידע איך להתנהג עמו
לסבב לו כמה הקדמות נפלאות בשכל
גדול, שהם בחינת צמצומים הנזכרים
לעיל, שעל ידם יבוא להשגת אלקות.
(לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ב').